

ΘΕΟΦΑΝΙΑ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ-
ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Ο κορβές
της Στρατοπούτας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο κορσές της Σταχτοπούτας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεοφανία Ανδρονίκου-Βασιλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Θεοφανία Ανδρονίκου-Βασιλάκη, 2014

© Φωτογραφιών εξωφύλλου:

Vanda Grigorovic/Dreamstime.com, 123rf.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0530-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

© Θεοφανία Ανδρονίκου-Βασιλάκη, 2014/

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

ΘΕΟΦΑΝΙΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ-ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Ο κορβές
της Σταχτοπούτας

*Στον μπαμπά μου
για την υπομονή και την αγάπη του...*

Με λένε Άννα, είμαι τριάντα πέντε χρόνων, ογδόντα εννιάμισι κιλά και σχεδόν ένα κι εβδομήντα τρία ύψος. Τα μαλλιά μου δε φημίζονται για την πυκνότητά τους και φτάνουν μετά βίας μέχρι τους ώμους. Το χρώμα τους είναι μερικές φορές καστανό και άλλες κόκκινο χωρίς κανένα πάθος, ανάλογα με τα πειράματα που κάνουν οι κομμώτριες στο κεφάλι μου. Αυτό που με χαρακτηρίζει, γιατί όπως καταλάβατε περνάω απαρατήρητη, είναι η γαμψή μύτη μου, κληρονομιά απ' τον παππού που ποτέ δε γνώρισα. Και σαν να μην ήταν αρκετό το έργο τέχνης, μια ανεμοβλογιά, που πέρασα όταν η πρώτη μου μητριά έλειπε σε τουρνουά κεντήματος, μου άφησε καμιά διακοσαριά ουλές στο μελαχρινό πρόσωπό μου.

(Μην τρομάζετε, σήμερα που σας γράφω είμαι εντελώς διαφορετική και πολύ ευτυχισμένη.)

Αυτή είναι η ζωή μου.

Οικογένεια

Γεννήθηκα μια ηλιόλουστη μέρα του Απριλίου, το 1976, στα εξωτικά Γιάννενα. Ο ερχομός μου στη ζωή σηματοδότησε το τέλος της μητέρας που δε γνώρισα ποτέ. Η επίσημη εκδοχή απ' τα χείλη του μπαμπά, της γιαγιάς και της θείας ήταν «επιπλοκές», λέξη που δεν έχω καταφέρει να αποκρυπτογραφήσω μέχρι και σήμερα. Μερικές φορές αναρωτιέμαι πώς θα ήταν η μαμά μου.

Όπως όλα τα παιδιά που δεν έχουν γνωρίσει αυτό το κομμάτι στη ζωή τους, ονειρεύομαι ότι θα ήταν μια πολύ όμορφη, γλυκιά γυναίκα που θα με λάτρευε. Στην πραγματικότητα θα ήταν σίγουρα πιο χοντρή και από μένα –παρά τα όσα έλεγε η γιαγιά, προφανώς για να μου φτιάξει την εικόνα της–, μια και ο μπαμπάς είναι μισοριζιά, οπότε από κάπου πρέπει να κληρονόμησα αυτό το βουνό που ονομάζεται σώμα μου. Μπορεί και εκείνη να είχε παιδικά τραύματα, όπως εγώ την απουσία της. Δυστυχώς ο μπαμπάς δε μιλάει σχεδόν ποτέ για τη μαμά και έτσι παραμένω τριάντα πέντε χρόνια σταθερά στις «επιπλοκές».

Όταν ήμουν μικρή σκεφτόμουν ότι εγώ τη σκότωσα, γιατί, αν τώρα είμαι ογδόντα εννιάμισι κιλά, θα γεννήθηκα τουλάχιστον δώδεκα. Όταν το είπα στον μπαμπά, έχασε και τις υπόλοιπες τρίχες που του είχαν απομείνει και με διαβεβαίωσε ότι η μαμά είχε δικό της πρόβλημα, δεν τη σκότωσε το λίκπος μου, ούτε έφαγα τη μήτρα της όσο περιμένα να βγω στον μάταιο, γεμάτο χοληστερίνη, τούτο κόσμο.

Ο μπαμπάς μου είναι ναυτικός και ταξιδεύει με ένα σαπιοκάραβο, δουλεύοντας ως μηχανικός. Τα πρώτα χρόνια με είχε αφήσει στη γιαγιά στο χωριό μας, που ήταν έξω απ' τα Γιάννενα. Δεν έκλεισα καλά καλά τα δέκα και η γιαγιά ακολούθησε τον παππού στον μεγάλο πράσινο κάμπο, γεμάτο βιολέτες, αρνιά στη σούβλα και κλαρίνα.

«Ο δικός μας ο Θεός τα έχει όλα στον Παράδεισο! Άσε τους τουρκόσπορους να τρώνε ρύζι!»

Η γιαγιά είχε πολύ ανεπτυγμένο το αίσθημα της ελληνοτουρκικής φιλίας και ήταν εξίσου γλυκιά με τους Αλβανούς.

«Να τους καίνε ζωντανούς άμα περνάν τα σύνορα. Γεμίσαμε από δαύτους! Δε μου 'χουν αφήσει κότα για κότα!»

Τα δέκα χρόνια που έζησα με τη γιαγιά ήταν τα πιο όμορφα

της ζωής μου. Μου έδωσε ό,τι καλύτερο μπορούσε και ήμουν ίσως το μοναδικό παιδί στον κόσμο που έφτιαχνε σπληνάντερο στα εφτά του· επίσης ψιλόκοβα δυο κιλά πατσά σε τέσσερα λεπτά πριν καν κλείσω τα εννιά.

Και ύστερα ήρθαν αυτές: οι μητριές...

Μητριά Α

Η δεσποινίς Ευανθία, δασκάλα στα Γιάννενα και επιστήθια φίλη της αδελφής του πατέρα μου, θείας Μεταξίας. Οι δυο τους ήταν φίλες απ' το σχολείο, με τη διαφορά ότι η μία παντρεύτηκε και έκανε τα δυο ηλίθια ξαδέλφια μου, η άλλη έμεινε στο ράφι διορθώνοντας τα γραπτά των μαθητών της. Μετά την κηδεία της γιαγιάς κάναμε μεγάλο τραπέζι στο σχολείο του χωριού για όσες γριές είχαν απομείνει και ήταν όλες φίλες της εκλιπούσης.

Η θεία Μεταξία πήρε τον μπαμπά παράμερα, κάτω απ' το καμπαναριό, από φόβο μην την προλάβει αυτός και της ζητήσει να με πάρει σπίτι της.

«Πρέπει να παντρευτείς, Στράτο».

«Ακόμη δε θάψαμε τη μάνα μας, τι κουβέντες είναι αυτές;»

«(Λυγμός θείας) Πώς θα μεγαλώσει αυτό το παιδί;» (Από μέσα της σίγουρα σκεφτόταν ότι τρώω πολύ και, με την τσιφουτιά που την έδερνε, ανατρίχιαζε.)

«Μα... πώς;»

«Σου έχω μια καλή κοπέλα, νοικοκυρά, σπουδαγμένη. Πριγκίπισσα θα την έχει την Αννούλα μας». («Σημαδούρα» με έλεγαν στο σπίτι τους.)

«Εγώ λείπω μήνες στα καράβια, ποια γυναίκα...»

«Μη σε νοιάζει. Η αδελφή σου τα έχει κανονίσει όλα».

Τρεις μήνες αργότερα, απέκτησα σε στενό οικογενειακό κύκλο (λόγω πένθους) την πρώτη μου μητριά. Η κυρία Ευανθία, πια, ήταν αυτό που λέμε παστρικά με τη βαθιά έννοια. Ξυπνούσε απ' τα επτά χαράματα και τα δεκατρία ξημερώματα για να κάνει γενική κάθε μέρα, να κεντήσει το μεσημέρι και να δει τα αγαπημένα της σίριαλ το απόγευμα. Μαγείρευε συνέχεια, γιατί εκτίμησε ότι μόνο έτσι μπορεί να γίνει η καλύτερή μου φίλη και, αφού είχε παρατήσει τη διδασκαλία, περρίμενε δυο φορές τον χρόνο τον μπαμπά με το θερμομετρο στο στόμα, μήπως και μείνει έγκυος. Η μαμά Ευανθία είχε περάσει προ πολλού τα σαράντα (εφτασφράγιστο μυστικό, που ήξερε όλος ο Νομός Ιωαννίνων) και, με δυο φορές σεξ τον χρόνο, ήταν λίγο δύσκολο να τεκνοποιήσει με τον ταλαιπωρημένο απ' τις κραιπάλες στα λιμάνια πατέρα μου.

Μετακομίσαμε στην Αθήνα αμέσως μετά τον γάμο και, με ό,τι μας άφησε σε ρευστό η γιαγιά, αγοράσαμε ένα σπίτι στην Πετρούπολη, δίπλα στο πατρικό του καλύτερου φίλου του πατέρα μου και συνοδοιπόρο του στον γύρο των καμπαρέ όλου του κόσμου, Σωτήρη.

Η γυναίκα του, η κυρία Κική, μπορεί να ήταν στριμμένη, αλλά εμένα με αγαπούσε.

«Μη σε νοιάζει, κάποτε θα γίνεις καλά. Άσε που μπορεί να το πάρεις και σε ύψος. Στην Αμερική ψηλώνουν μέχρι τα είκοσι οχτώ».

Ο γάμος με τη θεάρεστη Ευανθία κράτησε δώδεκα χρόνια. Εκείνη ασπάστηκε τον μοναχισμό και εγώ τις δίαιτες που κάνω μέχρι σήμερα. Ζήτησε διαζύγιο απ' τον πατέρα μου όταν γιόρταζα την αποφοίτησή μου από το Πάντειο και με χαιρέτη-

σε κλαίγοντας, ελπίζοντας ότι θα περάσω καμιά μέρα απ' το μοναστήρι όπου, μεταξύ άλλων, δώρισε και τα χιλιάδες κεντήματά της.

«Ήσουν τα παιδιά που δεν απέκτησα ποτέ, Άννα μου».

Είχα συνηθίσει να νιώθω διπλή, οπότε δεν αντέδρασα.

«Εύχομαι ο Θεός...» Μετά τις δεκάδες ευχές για γρήγορη αποκατάσταση, τεκνοποίηση και πάνω απ' όλα ήθος, έφυγε λέγοντας και τις συμβουλές της: «Δε θέλω να σε τρομάξω, αλλά τα πιάτα τα πλένουμε και απ' την πίσω πλευρά. Μη βάζεις νερό της βρύσης στο σίδερο, χαλάει από τα άλατα και μένουν στο πουκάμισο αόρατοι λεκέδες, μπλα, μπλα μπλα...»

Μητριά Βου

Όταν ήμουν μικρή, το αγαπημένο παραμύθι και το μοναδικό που μου έλεγε η γιαγιά ήταν η *Σταχτοπούτα*. Ονειρευόμουν ότι ζω με την κακή, χοντρή, Τουρκάλα μητριά και τις δυο σκύλες άσχημες αδελφές, που δε με χωνεύουν, μέχρι που έρχεται η νονά μου η καλή νεράιδα, με αδυνατίζει και με κάνει ίδια η Αντζελίνα Τζολί.

Με τη δεύτερη μητριά πέτυχα το μισό παραμύθι. Δεν ήταν ούτε Τουρκάλα, ούτε χοντρή. Βλέπετε, όλο το πάχος της οικογένειας, ή γενικώς της γειτονιάς (για να μην πω της περιοχής), το είχα πάρει εγώ.

«Άννα, αγάπη μου, η μαρμελάδα είναι για όλους σας, μην την κρύβεις στο συρτάρι σου».

Μαζί με αυτό τον καλό άνθρωπο, απέκτησα και δυο αδέρφια.

«Πάντειο; Τι είναι αυτό;»

«Κανένα κέντρο αδυνατίσματος που έκλεισε, δεν τη βλέπεις;»

Οι δυο κακές αδελφές ήταν μία και ένας μούλος. Η Ντόρα και ο Σπύρος, δυο παιδιά που μεγάλωσαν χωρίς πατέρα και μητέρα, μια και ο πρώτος εξαφανίστηκε, ενώ η δεύτερη έκανε καριέρα ως μπαργούμαν μέχρι τα σαράντα της που στραβώθηκε ο μπαμπάς μου και την παντρεύτηκε. Οι δυο τους πέρασαν έναν μεγάλο έρωτα, που ανάγκασε τον πατέρα μου να μείνει εκτός ωκεανών για δυο χρόνια και ευτυχώς τον χάρηκα όσο μπορούσα. Μόλις πέρασε ο γεροντοέρωτας, πήρε το πρώτο γκαζάδικο και εξαφανίστηκε. Δυστυχώς μου έμεινε η καινούργια οικογένεια.

Η Ντόρα είναι δυο χρόνια μικρότερη από μένα και ακολουθούσε την καριέρα της μητέρας της, δούλευε βράδυ, μέχρι που στραβώθηκαν και την πήραν σε ένα κέντρο αισθητικής και αδυνατίσματος και βγάζει μουστάκια. Ο Σπύρος ακολουθεί τα βίτσια του πατέρα του, αλλά μόνο ως έναν βαθμό, γιατί μπορεί να του αρέσει το κυνήγι και το ψάρεμα, αλλά, οχτώ χρόνια τώρα που τον ξέρω, έκανε μόνο μια σχέση που τον εγκατέλειψε γιατί ήταν απαίσιος στο σεξ, όπως διακριτικά άκουσα από το ντούμπλεξ τηλέφωνο, την ώρα που εκείνος έκλαιγε και εκείνη του εξιστορούσε στιγμές απόλαυσης με τον καινούργιο της γκόμενο. Εκείνος ισχυρίζεται ότι ήθελε να τον παντρευτεί και επειδή δεν της κάθισε, χώρισαν. Γιατί να θέλει μια γυναίκα να παντρευτεί έναν τηλεφωνητή σε εταιρεία δημοσκοπήσεων που πληρώνεται με το κομμάτι και κοντεύει τα τριάντα, ένας Θεός, ο Σπύρος και οι μπεκάτσες, που πιάνει σπάνια, το ξέρουν.

Επάγγελμα

Όχι για να το παινευτώ, αλλά δυο πράγματα μου αρέσουν: το διάβασμα και το καλό φαΐ. Με το ένα απέκτησα τα κιλά μου, με το άλλο ένα πτυχίο στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, τρεις ξένες γλώσσες και μια μεγάλη βιβλιοθήκη. Θα με φαντάζεστε σε ένα καινούργιο γραφείο, ίσως με δική μου γραμματέα, παχυλό μισθό, ένσημα και προοπτική για το μέλλον.

Δυστυχώς δουλεύω ως τσεκαδόρος στην γκαρνταρόμπα ενός μπουζουξιδίκου της κακιάς ώρας, ιδιοκτησίας του φίλου του πατέρα μου, Σωτήρη. Το έχουν βαφτίσει Μουσική Σκηνή και εγώ είμαι ο άνθρωπος που μετράει τα λουλούδια και τα μπουκάλια που δίνει το προσωπικό στους πελάτες. Είδαν και έπαθαν να με πείσουν να πιάσω δουλειά εκεί. Εγώ να εμφανίζομαι μπροστά σε τόσο κόσμο; Όταν ο κύριος Σωτήρης με διαβεβαίωσε πως το πόστο μου δεν έχει φώτα και μπορώ να τρώω όσα φιστίκια θέλω, πήρα την απόφαση και άρχισα καιριέρα ως διευθύντρια λουλουδούδων.

Χρόνια πριν, έστελνα το βιογραφικό μου παντού, με έπαιρναν τηλέφωνο και τελικά αναγκάστηκα να συνειδητοποιήσω ότι, αν το πτυχίο δε συνοδεύεται με εμφανή κόκαλα, δε δουλεύεις ούτε σε περίπτερο. (Λογικό, γιατί δε χωράω.)

Έρωτας

Νίκος. (Παρατεταμένη σιωπή, βλέμμα του γλάρου και αναστεναγμός.) Ο Νίκος είναι ο γιος του πρώην ναυτικού και νυν εργοδότη μου, κολλητού του μπαμπά, Σωτήρη. Τον γνώρισα

στα δέκα μου και υπήρξε ο μεγάλος έρωτας. Πηγαίναμε μαζί σχολείο, μαζί γυμνάσιο, μαζί λύκειο, μαζί πανεπιστήμιο. Ήμουν αυτή που τον βοηθούσε στα μαθήματα, στα διαγωνίσματα, στις εισαγωγικές και στο Πάντειο. Ήμουν αυτή που τον κουβαλούσε στις πλάτες της μέχρι το σπίτι, όταν έτρωγε ξύλο απ' τα παιδιά στο δημοτικό. Ήμουν αυτή που έμαθε με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες την πρώτη φορά που έκανε σεξ, όπως και την απόφασή του να ακολουθήσει μια Φινλανδή στη χώρα της και να έχει να πατήσει στην Ελλάδα πέντε χρόνια τώρα. Με τον καιρό έμαθα να μην τον αγαπάω, και εκεί, γύρω στα είκοσι πέντε, αποφάσισα ότι η παρθενιά μου θα σπάσει μόνη της, μια και είχε απαυδήσει να περιμένει τόσο καιρό.

Σεξ

Ναι, μ' αρέσει το σεξ, αν αυτή η λέξη περιγράφει το πεντάλεπτο που έζησα με έναν πρώην συμφοιτητή μου στα είκοσι πέντε και εκείνη τη βασανιστική ώρα στα είκοσι οχτώ με έναν τύπο που γνώρισα σε chat γνωριμιών που έκτοτε έκοψα μαχαίρι (το chat, γιατί οι γνωριμίες με είχαν κόψει από μόνες τους). Ανακάλυψα ότι είχε τρέλα με «τις εύσωμες» και όχι με τον υπέροχο χαρακτήρα μου, όπως πίστεψα όταν με κέρασε μαργαρίτα σε ένα βραζιλιάνικο στέκι την πρώτη μέρα της γνωριμίας μας.

Έκτοτε ψάχνω να βρω την αγάπη. Δε με νοιάζει αν είναι κοντή, χοντρή, μυωπική, ανεπάγγελτη ή ακόμη και καραφλή. Αυτό που θέλω είναι να δει σε μένα την Αννούλα και όχι την Μπιγκ Μπανάνα Άννα όπως με φώναζαν στο σχολείο.

Ονειρεύομαι ότι θα είναι ένας γοητευτικός άντρας (η εμφάνιση δε με καίει και ιδιαίτερα, αρκεί να μην είναι αδύνατος και κινδυνεύει αν κάτσω πάνω του). Να έχει σίγουρα χιούμορ, να του αρέσει ο κινηματογράφος, να του αρέσουν τα ταξίδια, να είναι ομιλητικός όπως εγώ και να κάνουμε μια μεγάλη οικογένεια, όπου θα σκάσουμε τα παιδιά μας από την πολλή αγάπη.

Οι φίλες μου

Ντόλυ

Η φίλη μου η Ντόλυ (Ευθαλία) είναι επίσης χοντρή γερο-ντοκόρη, την οποία γνώρισα σε έναν γιατρό που ορκιζόταν ότι ο βελονισμός σου κόβει την όρεξη. Έναν μήνα αργότερα είχαμε πάρει άλλα τρία κιλά η καθεμία, γιατί μετά τον βελονισμό πηγαίναμε στα Goody's, όπου με το ζόρι τη γλίτωναν οι υπάλληλοι να μη φάμε και αυτούς.

«Απ' τον φόβο μας είναι, Άννα. Κάθε φορά που έρχομαι στου Παπασπύρου, παθαίνω τρέμουλο από τις βελόνες. Αν δε φάω, θα πεθάνω».

Μετά τα τέσσερα χάρμπουγκερ, τις δυο μερίδες κοτομπουκιές και τα δυο σάντουιτς η καθεμία, μόνο μη σκοντάψουμε σε κανέναν άμοιρο άνθρωπο και τον σκοτώσουμε ήταν ο φόβος μας. Είναι ο συνοδοιπόρος μου στις κραιπάλες και έχει τις καλύτερες δικαιολογίες να μην πάμε γυμναστήριο και να μην κάνουμε δίαιτα.

«Ξέρεις ότι, αν κάνεις διάδρομο χωρίς να είσαι έτοιμη ψυχολογικά, μπορεί να σου πέσουν τα μαλλιά;»

Σιγά μη μείνω καραφλή για να χάνω διακόσιες θερμίδες σε μια ώρα!

«Είμαι σίγουρη πως έχουμε θυρεοειδή. Εγώ σε κόλλησα. Πολλές φορές δε φαίνεται στις εξετάσεις. Έχω κάνει καταγγελία στην Ένωση Μικροβιολόγων γι' αυτό».

Εδώ που τα λέμε, τρώμε τόσο συχνά μαζί, που και ψείρες να είχε θα με είχε κολλήσει.

«Για όλα φταίνε οι γονείς. Εμένα η μάνα μου με άγχωνε μια ζωή ότι, αν δε φάω, δε θα μεγαλώσω. Φαντάζεσαι να είχα μείνει στα εφτά;»

Η μάνα της πάντως δεν είχε παράπονο.

Όταν χτύπησε τα ενενήντα κιλά, κάναμε ένα λουκάνικο πάρτι στην ταράτσα της, με καλεσμένους εμάς, δεκαοχτώ λουκάνικα και δύο κιλά παιδάκια. Βάλαμε μαγιό και αντηλιακό και ψηνόμασταν στην αυλή της μέχρι να γίνει το φαγητό μας στο μπάρμπεκιου. Ήπιαμε τρία λίτρα κόκα-κόλα, δυο μπουκάλια κρασί και χορεύαμε ντίσκο μέχρι που κάναμε και οι δύο εμετό. Μισή ώρα αργότερα, φάγαμε την τούρτα παγωτό που είχαμε στο ψυγείο και πέσαμε ευτυχισμένες για ύπνο.

Η Ντόλυ είναι το αντίθετο από μένα. Έχει μάνα αλλά δεν έχει πατέρα. Στην ουσία, ούτε μητέρα έχει, γιατί εκείνη ξαναπαντρεύτηκε, έκανε άλλα δύο σπαστικά πιτσιρίκια και η Ντόλυ ζει μόνη της με τα έσοδα απ' το μίνι μάρκετ που της άνοιξε η μάνα της, για να την ξεφορτωθεί, και δεν έχει και πολλά πολλά μαζί της, καθώς ντρέπεται για τα κιλά της.

«Δε χρειάζεται να κυκλοφορείτε και πολύ την ημέρα», μας είπε τη μοναδική φορά που μας είχε καλέσει στα γενέθλια

των διδύμων. «Ράψτε το πια και αυτό το στόμα σας! Ποιος θα σας κοιτάξει σε αυτά τα χάλια;»

Η Ντόλυ μού δήλωσε πως θα την αποκληρώσει από μάνα της και ύστερα από αυτό δεν ξαναπατήσαμε.

«Άμα σου φέρονται έτσι οι συγγενείς, επειδή έχεις μερικά παραπάνω κιλά, οι ξένοι τι πρέπει να μας κάνουν; Να μας λιθοβολούν;»

Πήγαμε στον «ναό του λίπους», το αγαπημένο μας ιταλικό, και μπουκώσαμε τις προσβολές της με τορτελίνια τέσσερα τυριά, δυο μακαρονάδες φούρνου σπέσιαλ και τριάντα σκορδόψωμα.

Για καλή της τύχη έχει αυτό που λέμε «ωραίο πάχος». Τα τριάντα και κάτι επιπλέον κιλά της τα έχει πάρει στο στήθος και στον ποπό της (άσχετα αν μπορεί να σκοτώσει άνθρωπο και με τα δύο). Το μεγάλο της ατού όμως είναι το πρόσωπό της, καθώς είναι πανέμορφη, με τεράστια μαύρα μάτια, σαρκώδη χείλη και τέλειο κατάλευκο δέρμα. Εγώ, πάλι, είμαι σαν έγκυος οχτώ μηνών μαζί με όλα τα συμπτώματα της εγκυμοσύνης. Μου μυρίζουν όλα και θέλω να τρώω τα πάντα. Κάποτε είχα φάει μια μπισκοτόπιτα, την οποία βούταγα σε τζατζίκι. Τότε ήταν που η Τέτα μού είπε να κάνω τεστ εγκυμοσύνης. Φυσικά βγήκε αρνητικό. Είχα να κάνω σεξ πάνω από πέντε χρόνια.

Οι προσπάθειές μας να αδυνατίσουμε πέφτουν πάντα στο κενό και σε ένα καινούργιο υπερφαγικό επεισόδιο. Από αυτό πάσχουμε, όπως μας διαβεβαίωσε μια διατροφολόγος, η οποία δε μας ξαναείδε ούτε σε φωτογραφία, και τη βάλουμε στη μαύρη λίστα που έχουμε και όσους αδύνατους ξέρουμε.

«Τι σημαίνει, δηλαδή, συναισθηματική υπερφαγία;»

«Πως τρώμε για να καταπιούμε το συναίσθημά μας.»

«Αφού δεν έχουμε γκόμενο, ποιο συναίσθημα;»

«Γενικά μιλάει. Πέφτουμε συνέχεια στον λάκκο που έχουμε ανοίξει στον εαυτό μας με το φαί».

Δεν το φιλοσοφήσαμε πολύ. Άλλωστε πονούσε η βόλτα στην ψυχή μας. Αποφασίσαμε να πάρουμε τον καφέ που αδυνατίζει, μετά το τσάι που αδυνατίζει, μετά το νερό που αδυνατίζει, και όταν πήραμε άλλα τρία κιλά σε μία εβδομάδα, αναστενάξαμε με ανακούφιση που δεν είμαστε τόσο ηλίθιες ώστε να μας πουλήσουν και αέρα λάιτ που αδυνατίζει.

Κατά καιρούς είχε σχέσεις, οι οποίες κατέληξαν άδοξα. Συνήθως ήταν από sites γνωριμιών, οι περισσότεροι έφευγαν τρέχοντας όταν την έβλεπαν, γιατί έβαζε ψεύτικη φωτογραφία, και όσοι της κάθισαν δεν την κυκλοφορούσαν έξω λες και ήταν λεπρή. Είναι βέβαια τόσο αισιόδοξη που πιστεύει πως ο πρίγκιπας είναι στον δρόμο, άσχετα αν έχει κουτσαθεί το άλογο από το βάρος του.

«Βρε, άμα δε βρω Αιγόκερο με Σελήνη στον Τοξότη και Αφροδίτη στον Υδροχόο, δεν πρόκειται να παντρευτώ ποτέ!»

Ναι, η φίλη μου είναι μανιακή με την αστρολογία, μπορεί να κάθεται μέρες μπροστά στον χάρτη του εκάστοτε αγαπημένου και να αναλύει ακόμη και τον τρόπο που βλέπει την παγκοσμιοποίηση.

«Ξέρεις; Οι τύποι με Ήλιο στον Κριό είναι κατά βάθος γκέι, οπότε μη στενοχωριέσαι: δε σε απέρριψε, ήθελε να έχεις μουστάκι!»

Δεν απογοητεύεται ποτέ. Συνεχίζει να ψάχνει τον άντρα των ονείρων της στο Διαδίκτυο και ειδικά στο facebook, καθώς, όπως με πληροφόρησε, τα sites γνωριμιών έχουν γεμίσει ανώμαλους.

«Μα είναι δυνατό να θεωρούν τις κοκαλόσουπες φυσιολογικές;»

«Γιατί δε βάζεις μια πραγματική να ξέρει ο άλλος τι θα δει και να είναι προετοιμασμένος; Μπορεί να μην του αρέσουν οι ζουμερές. Δικαίωμα του καθενός είναι!»

«Σιγά τη διαφορά! Αν ρουφηχτώ λίγο, ίδια είμαι! Απλώς έχω επιστροφή Κρόνου και μαζεύω όλους τους άκυρους!»

Είναι αισιόδοξη μέχρι παράνοιας, βρίσκει πάντα την καλή πλευρά ακόμη και κει όπου δεν υπάρχει.

«Πέθανε ο καημένος, αλλά φαντάσου πόση μαζεμένη γκρίνια γλιτώνει τώρα από τη γυναίκα του!»

Αλλάζει απόψεις με απίστευτη ταχύτητα και ποτέ δεν καταλαβαίνεις τι πραγματικά πιστεύει.

«Τώρα δεν έλεγες να ξεκινήσουμε τη δίαιτα Άτκινς;»

«Αμα θες να κάψεις τα μισά σου κύτταρα, κάν' την εσύ. Εγώ θα παραγγείλω καρμπονάρα».

«Δεν είπες να πίνουμε νερό να σπάμε το λίπος;»

«Α, πα, πα! Σε λίγο θα βγάλουμε λέπια. Πάρε έξι μπίρες που βοηθάνε και στα νεφρά».

Το μεγάλο της ατού είναι στις επιχειρήσεις. Μπορεί να βγάλει λεφτά από παντού.

«Ξύλα στο μίνι μάρκετ;»

«Τα δήλωσα σαν κάρβουνα και πέρασε στην εφορία. Ξέρεις πού έχει φτάσει το πετρέλαιο;»

Με την ίδια και ακόμη μεγαλύτερη ευκολία, βέβαια, τα σκορπάει.

«Χρειαζόσουν πράγματι ζυμωτήριο;»

«Αμα στραβωθεί κανείς και με παντρευτεί, ας τρώει κάνα κομμάτι ψωμί».

Είναι φοβερά κοινωνική, βγαίνει από το σπίτι και μέχρι να φτάσει στο αυτοκίνητο έχει μιλήσει με όλη τη γειτονιά, πολλές φορές κάθεται και ακούει τα προβλήματα της καθημίας

αργώντας να ανοίξει το μαγαζί, αλλά δεν έχει θέμα: το σημαντικό ήταν ότι έγινε τα αυτιά που κάποιος έψαχνε και είπε μια καλή κουβέντα. Έχει τρία κινητά, μπορεί να την πάρει ακόμη και ο βενζινάς της και να της ζητήσει συμβουλή για τον γάμο του ή να κλαφτεί για την επιταγή που δεν έχει μαζέψει για να πληρώσει. Η Ντόλυ έχει πάντα λύση για όλους. Είναι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου και η καλύτερή μου φίλη. Δεν ξέρω πώς θα ανέβαινα λαχανιάζοντας τον Γολγοθά της μοναχικής ζωής μου αν δεν είχα και αυτήν.

Τέτα (Αρετή)

Το πουλί της παρέας. Γνωριστήκαμε στη *Μουσική Σκηνή «Πρύμνη»*, πριν από τρία χρόνια, όπου ήρθε για ένα Σαββατοκύριακο και μάλλον θα μείνει για πάντα. Είναι λίγο μικρότερη από μας σε όλα τα επίπεδα. Μόλις πενήντα πέντε κιλά και με το άγχος πως, αν πάρει έστω και ένα, ο κόσμος της θα μαυρίσει, η φωνή της δε θα έχει καμιά αξία και θα φτάσει να τραγουδάει με ένα δόντι ως τα βαθιά γεράματά της. Είναι τόσο ρομαντική και αφελής, που κάνει εντύπωση – ευτυχώς όχι σε μας που, όπως διατείνεται, είμαστε οι μοναδικές της φίλες.

«Φίλη δική μου δεν είσαι!»

«Έλα, βρε Ντόλυ, αφού ξέρω κατά βάθος πως μ' αγαπάς».

«Πρώτον, δεν κάνω παρέα με κοκαλόσουπες, και, δεύτερον, καλύτερα να αυτοκτονήσεις με τόσους πλανήτες στον Καρκίνο».

Το όνειρό της είναι να παντρευτεί και το δείχνει με τον οποιονδήποτε τρόπο.

«Θεωρείς φυσιολογικό να τα έχετε δυο μέρες και να κάνεις γενική στο σπίτι του, όση ώρα ψήνεις τον μουςακά στον φούρνο του;»

«Και να με νομίζει καμιά ελαφριά τραγουδιάρα; Αυτό μου λες;»

«Λέω πως υπάρχει και μέση οδός από το να του αγοράσεις κουρτίνα μπάνιου πριν κλείσετε βδομάδα μαζί!»

Ναι, η Τέτα εκτός των άλλων είναι και υποχόνδρια, ξέρει όλες τις ελληνικές, γαλλικές, ιταλικές συνταγές μαγειρικής απ' έξω, πράγμα άξιο απορίας, αφού, για να αποστηθίσει ένα τραγούδι, παλεύουμε μέρες όλη η παρέα στο σαλόνι της. Σημασία όμως έχει ο γάμος και όχι η τέχνη, καθώς είναι μεν φωνάρα, αλλά κάνει σεξ μόνο με υποψήφιους γαμπρούς και όχι ανθρώπους που θα τη βοηθούσαν να κάνει το πρώτο της CD. Θα προτιμούσε να ήταν η Χαρούλα Αλεξίου, αλλά επειδή δεν τη βοηθάει η εμφάνιση το πάει προς Πέγκυ Ζήνα.

Μαζεύει τα λεφτά της με ευλάβεια, έχει ήδη αγοράσει το δυάρι όπου μένει καθώς και ένα οικόπεδο στα Λουτρά Ωραίας Ελένης, όπου εκεί θα χτίσει το εξοχικό που θα κάνουν διακοπές τα καλοκαίρια τα τρία παιδιά της. Δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν τρώει παρά μόνο ό,τι έχει βιταμίνες και δεν ξεφεύγει ποτέ από το πρόγραμμα γυμναστικής της, που περιλαμβάνει μισή ώρα διάδρομο την ημέρα και εκατό κοιλιακούς.

Και, ναι, δεν την έχουμε σκοτώσει ακόμη.

Ασχολείται με το φενγκ σούι, πιστεύει στο κάρμα, είναι ευκολόπιστη και συνήθως την εκμεταλλεύονται.

«Συγγνώμη, κρατούσες της γειτόνισσας το παιδί δυο μέρες για να πάει σε αγρουπνία;»

«Ναι».

«Διήμερο στη Μύκονο πήγε, βρε βούρολο!»

«Και όμως είναι παντρεμένος!» είπε η Τέτα κλαίγοντας.

«Μπα, το κατάλαβες τελικά;» τη ρώτησε η Ντόλυ.

«Μπήκα στο αμάξι του και είχε ξεχάσει...»

«Το παιδί του;» την έκοψε.

«Σταμάτα, Ντόλυ, άσ' τη να μας πει τι έγινε».

«Τη βέρα του στο ντουλαπάκι», πρόσθεσε και συνέχισε τα αναφιλητά.

Η Τέτα έκλαιγε με λυγμούς πάνω από το άδειο πιάτο της. Η παρέα περνούσε το δράμα του Γιώργου έναν χρόνο τώρα και ευτυχώς βρήκε επιτέλους τις χειροπιαστές αποδείξεις, που εμάς δε μας χρειάζονταν για να ξέρουμε πως αυτή η υπόθεση μυρίζει.

«Συγγνώμη, βρε βούρλο! Έναν χρόνο τώρα δεν είχε πατήσει ποτέ στο μαγαζί, εκτός από την πρώτη φορά που στραβώθηκαν και του 'δωσες το τηλέφωνό σου, το κάνατε κάθε Δευτέρα απόγευμα, δε βγαίνατε ποτέ και πίστευες πως έχεις σχέση;» της είπε η Ντόλυ, η οποία το βούλωσε απότομα με την κλοτσιά που της έδωσα κάτω από το τραπέζι.

«Μα μου έλεγε πως από τη δουλειά τον έστελναν συνέχεια σε ταξίδια», πήγε να δικαιολογηθεί η Τέτα. «Ήθελε να πάρει προαγωγή, για να έρθει μόνιμα Αθήνα και να μείνουμε μαζί».

«Ναι, κοριτσάκι μου, αλλά ούτε το κινητό δε σήκωνε στα ταξίδια του. Ένα μήνυμα το πρωί για καλημέρα σου έστειλε και μετά δεν τον έβρισκες ποτέ», σχολίασα.

«Βρε, άμα σας λέω πως στους Σκορπιούς πρέπει να κάνουν ευθανασία από την ώρα που γεννιούνται, δε με ακούτε», έκανε η Ντόλυ. «Βρήκε και τον άνθρωπο βέβαια», συνέχισε μα σουλώνοντας έναν κεφτέ. «Και στον δρόμο να τον έβλεπε αγγαλιά με μια έγκυο το βούρλο, πάλι θα το έχαφτε πως είναι η αδελφή που δεν έχει. Θες να πάμε να του κάψουμε το αμάξι;»

«Μα τον είχα ρωτήσει!»

«Τι τον είχες ρωτήσει, αγάπη μου;» αντιγύρισε ειρωνικά η Ντόλυ.

«Αν υπάρχει κάτι άλλο στη ζωή του», εξήγησε η Τέτα.

«Και τι σου απάντησε;» συνέχισε η Ντόλυ.

«Ναι, ο Ολυμπιακός!»

«Ήταν και κάφρος εκτός των άλλων», είπε η Ντόλυ, που μισούσε τους Ολυμπιακούς, γιατί ήταν ο πρώην της, και είχε γίνει μέλος σε μια ομάδα στο facebook με τίτλο: *Ολυμπιακός δε γενιέσαι, ούτε γίνεσαι καταντάς*.

Παράγγειλε άλλη μία μερίδα λαχανοντολμάδες και μία μουσακά, που τον φάγαμε με ψημένο ψωμί και έτσι πήραμε δυνάμεις να συνεχίσουμε την παρηγοριά στην Τέτα. Άλλωστε, είχε υποσχεθεί πως θα μας κεράσει, πράγμα σπάνιο, οπότε έπρεπε να το γιορτάσουμε.

«Τι περιμένεις να σου πει, κοριτσάκι μου; Πως είναι παντρεμένος, έχει δυο παιδιά και περνάει την ώρα του μαζί σου;» της είπα και αμέσως το μετάνιωσα, γιατί οι λυγμοί έγιναν πιο θορυβώδεις και ήδη μας κοίταζε ο κόσμος που έτρωγε στα διπλανά τραπέζια στο αγαπημένο μας εστιατόριο με σπιτικό φαγητό.

Η Ντόλυ καθάρισε τον λαιμό της προειδοποιώντας μας πως θα βγάλει λόγο. Έπιασε το χέρι της Τέτας και της είπε σαν να ανακάλυψε την Αμερική. «Δεν είσαι άτυχη, ηλίθια είσαι, αλλά πού θα πάει, θα μάθεις!»

Η Τέτα την αγνόησε επιδεικτικά και γύρισε σε μένα. «Πώς θα το ξεπεράσω; Είχα κάνει τόσα όνειρα γι' αυτόν. Πίστευα πως, μόλις κατεβεί Αθήνα μόνιμα, θα παντρευτούμε. Μέχρι και στους δικούς μου το είχα πει».

Οι γονείς της έμεναν Γερμανία. Μετανάστες που δεν κα-

ταδέχτηκαν να επιστρέψουν στα πάτρια εδάφη και έρχονταν μόνο τον Αύγουστο και έμεναν έναν μήνα στα Τρίκαλα. Τώρα νόμιζαν πως θα έρθουν και για τον γάμο, αλλά μάλλον θα περιοριστούν στον Αύγουστο. Έτσι και αλλιώς, κάθε χρόνο τούς έλεγε να ραφτούν για τον γάμο, αλλά γάμο δεν έβλεπαν. Είχαν συνηθίσει.

«Πες τους πως πέθανε», τη συμβούλεψε η Ντόλυ. «Πως τον πάτησε αυτοκίνητο μπροστά σου και ακόμη να βγάλεις τους λεκέδες από τα ρούχα σου».

«Ναι, πολύ έξυπνο!» επιδοκίμασα την Ντόλυ. «Δεν τους λες καλύτερα πως σου έκλεψε τα χρυσαφικά και δεν μπορείς να ανοίξεις, με τέτοιες προδιαγραφές, σπίτι μαζί του; Ούτε που θα σου ξανακάνουν κουβέντα».

«Τρελάθηκες;» πέταξε η Τέτα. «Θα έρθουν τρέχοντας από τη Γερμανία να του κάνουν μήνυση. Θεέ μου! Πώς θα το ξεπεράσω αυτό;»

Το βράδυ στο μαγαζί έβαλε το πιο καυτό μίνι της, κρέπαρε τα εξτένσιονς, φόρεσε τις μεγάλες βλεφαρίδες και τους μπλε φακούς επαφής και έγινε χαμός. Τα πανέρια έφευγαν από δίπλα μου με τρελές ταχύτητες και ίσα που προλάβαινα να σημειώνω. Η Ντόλυ είχε υποσχεθεί πως θα περάσει. Οι βραδιές μου στην *Πρύμνη* ήταν απίστευτα βαρετές.

Με λένε Άννα, είμαι τριάντα πέντε χρόνων, ογδόντα εννιάμισι κιλά και σχεδόν ένα κι εβδομήντα τρία ύψος. Αυτό που με χαρακτηρίζει, γιατί όπως καταλάβατε περνάω απαρατήρητη, είναι η γαμπή μύτη μου, κληρονομιά απ' τον παππού που δε γνώρισα ποτέ. Σαν να μην ήταν αρκετό το έργο τέχνης, μια ανεμοβλογιά, που πέρασα όταν η πρώτη μου μητριά έλειπε σε τουρνουά κεντήματος, μου άφησε καμιά διακοσαριά ουλές στο μελαχρινό πρόσωπό μου.
(Μην τρομάζετε, σήμερα που σας γράφω είμαι εντελώς διαφορετική και πολύ ευτυχισμένη.)
Αυτή είναι η ζωή μου.

Η ιστορία μιας σύγχρονης Στακτοπούτας, που όμως δεν είναι φτωχή αλλά ζουμερή! Η ζωή της αναστρέφεται όταν έρχεται επιτέλους ο πρίγκιπας, το παραμύθι ξεκινά δυναμικά και με τις καλύτερες προοπτικές, αλλά οι βάτραχοι, τα μαγεμένα φιλά, οι κακές μάγισσες και οι δηλητηριώδεις διαιτητικές σαλάτες την περιμένουν σε κάθε γωνία. Συγκλονιστικές αποκαλύψεις, ραγδαίες εξελίξεις και μπόλικη προδοσία είναι συστατικά πιο βαριά και απ' τα κιλά της ηρωίδας μας, που είχε μάθει να τα λύνει όλα με καλό φαΐ, ποτάμια σοκολάτας και μπόλικο αλκοόλ για χώνεψη. Η Άννα θα ψάξει να βρει την ευτυχία, αλλά όπως όλα τα ταξίδια προς τον ήλιο, θα κάνει πολλά χιλιόμετρα μέσα στο σκοτάδι...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0530-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14149

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ Ή Ε Π Α Φ Η